

En ole varma, kuuluuko tekstini tähän kategoriaan, mutten koe tämän olevan mielipide kirjoitus... Ehkä "Muut" on sitten sopivampi valinta. - - - Ajatuksia elämästä, rakkaudesta ja taistelusta vaikean sairauden kanssa Kun sairaus todettiin, olin musertua. Minä, joka olin aina pitänyt itseäni terveenä ja elinvoimaisena ihmisenä – miksi juuri minulle voi käydä näin? Vaikeassa elämäntilanteessa todettu sairaus ei ollut omiaan kohottamaan taisteluhalua. Jos maailmassa oli jotain hyvää, sitä ei ollut annettu minun silmieni nähtäväksi. Olin sairas, väsynyt ja pelokas. Tuntui helpoimmalta vain jäädä sängyn pohjalle odottamaan seuraavaa päivää, jos se toisi takaisin ilon ja terveyden, vaan ei tuonut. Päivä päivältä pimeys nieli ajatukseni, sokaisi silmäni näkemään maailman mustavalkoisena ja harmaana, hidasti liikkeeni ja painoi hartiani lussyyn. Selässäni oli laatikko, hyvin raskas taakka, jota pakotin itseni kantamaan. En sallinut muiden auttaa. Ajattelin, että jokaisen on kannettava oma taakkansa. Ei minulla ollut mitään oikeutta vaivata muita ihmisiä sairauksillani. Ihmisen maailmankuva voi muuttua nopeasti. Surullista kyllä, mitä pidempään ihminen vaeltaa pimeydessä, sitä turvallisemmaksi tuo ahdistava tunne käy. Sitä ei vain voi olla iloinen; joko murehtii sitä, että kaikilla muilla näyttää menevän niin hyvin, tai sitä, miksi juuri minun elämäni pitää olla tällaista. Se ei pidemmän päälle johda muuhun kuin itsensä hylkäämiseen ja toivon menettämiseen. Ilo tuntuu väärältä, onni turhalta ja elämä hukkaan heitetyltä. Jokainen päivä, jona en tee suurta saavutusta tai ponnistusta, on vain roska päivien joukossa. Jos ei kiinnitä huomiota maailmaan ympärillään, jää yksin. Epätoivoissani luin keskustelupalstoja, joilla muut saman kokeneet ja ehkä sairaudesta toipuneet keskustelivat kokemuksistaan. Etsin kiihkeästi avainta oveen, joka johtaisi onneen. Vaan tekstin takaa en löytänyt kuin mustia, kirpeitä helmiä, jotka satuttivat ja viilsivät: "Sairastunut ihminen on itsekäs. Hän ajattelee vain itseään ja sitä, kuinka voi. Hän syyttää taakkaansa toisten kannettavaksi niin, että nämä väsyvät. Lopulta sairastunut jää yksin ja syyttää muita siitä. Hän ei näe, että kaikki on hänen omaa vikaansa, hänen saamattomuuttaan. Hänen tulisi yrittää jaksaa, yrittää hymyillä." Minunko? Minunko kuuluisi hymyillä, vaikka olin hymyni kadottanut jo kauan sitten? Lääkärikäynnit eivät olleet rohkaisevia. Sairaalassakin kävin muutaman kerran, mutta mikään ei tuntunut auttavan. Minua yritettiin rohkaista tekaistuilla hymyillä ja paranemistoivotuksilla. Ne tuntuivat jotenkin pinnallisilta. Välittikö kukaan todella? Olisiko kukaan huomannut, jos olisin vain jäänyt kotiin ja kuihtunut sänkyni pohjalle? Olin valmis antamaan periksi. Luovuttamaan kaiken, jopa asiat, joista olin ennen nauttinut. Sitten sydämeeni syttyi pieni liekki. Käsi ojentui ylhäältä kohti minua, veti ylös. Rakastan sinua, se sanoi. Se veti lämpöönsä ja auttoi unohtamaan surun. Hän, jota olin odottanut kauan, oli saapunut. Hän jakoi suruni, iloitsi kanssani ja näytti sen, että maailmassa on paljon hyvää. Pienet asiat, kuten kesän lämpö, vihreät puut ja lintujen laulu, tuulen tanssi oksistossa ja laineiden leikki rannalla... Kylmettynyt sisimpäni alkoi sulaa. Avasin sydämeni vuosien sulkeutuneisuuden jälkeen. Elämäni on vasta alussa. Ja se käsi, lämmin ja vahva, piti minun kädestäni kiinni eikä päästänyt irti. Mutta sitten toinen väsyi. Mitä on rakkaus? Voiko rakastaa silkasta velvollisuudentunnosta? Täytyykö tunteet pakottaa? Rakastanko minä koko sydämeäni? Kysymykset alkoivat surrata päässä. Ne puhalsivat sammuksiin liekin, joka oli vasta syttynyt. Oliko kirpeä helmi ollut oikeassa? Olinko minä vain saamaton ja itsekäs olento, joka imi muista elinvoiman? Kuinka minua voisi kukaan koskaan rakastaa? Olin vaipua samaan tuskaan ja pimeyteen kuin aiemmin. Jokin oli kuitenkin muuttunut. Toinen oli istuttanut mieleeni pienen siemenen, joka alkoi itää. Kului hiukan aikaa, ja se puhkesi kukkaan ja kantoi hedelmää. Vaikka sairaus ei ollut hellittänyt, vaikka toinen tuntui lähtevän pois rinnaltani ja vaikka kyynelät satoivat syliin yhä useammin, nostin pääni pystyyn. Ihminen voi valita. On olemassa monia teitä, useita ovia. Jos joku ovi meneekin kiinni, niin toinen on aina avattavissa. Päämäärään ei

ole vain yhtä oikeaa reittiä. Siinä tarvitaan tukea. Siinä tarvitaan rakkautta. Jos ihminen ei rakasta ja tue itse itseään, niin kuka sitten? Jollei ihminen tunne itseään parhaiten, voivatko toiset hänelle sanella, kuka hän on? Eivät. Jokainen on arvokas sellaisena kuin on. Joskus täytyy kasvaa ihmisenä, muuttaa tottumuksia ja jopa luonnetta. Sairaus ei tee ihmisestä muita huonompaa. Jos omistaa päänsä, jolla ajatella ja kädet ja jalat, jotka toimivat, saa siitä olla iloinen. Jos näkee, voi iloita maailman kauneudesta. Jos kuulee, voi kuulla tuskanhuutojen keskeltä myös ne lempeät kuiskaukset, jotka kasvattavat siivet valoon. Elämä on sellaisenaan vaalimisen arvoinen. Vaikka olisi sairastunut, voi silti nauttia elämästä samalla tavalla kuin ennenkin. Ei sairaus merkkää meitä. Olen yhä se sama ihminen kuin ennenkin. Minulla on oikeus tukeutua ihmisiin, jos he itse tukea minulle tarjoavat. Ei sairaus ole syy tuntoa alemmuutta. Minä odotan. Odotan sitä päivää, jona saan kuulla lääkäriltä, että olen jälleen terve. Odotan, että rakkaus palaa. Se, mikä on rikki, täytyy korjata eikä heittää pois. Jokaisena hetkenä ei voi tuntua siltä, että rakastaa toista palavasti. Joskus voi ärsyttää, vihasuttaa ja jopa tuntua siltä, ettei rakasta toista lainkaan. Rakkaus voi myös sammua. Siinä kohtaa ei vielä tarvitse luovuttaa. Uskon, että jos todella jotain haluaa ja toivoo, sen voi vielä saavuttaa. Toivo antaa ihmiselle näkymättömät siivet, jotka kantavat epätoivon meren yli. Usko tulevaan ja omiin haaveisiin antaa ihmiselle omanarvontuntoa ja itseluottamusta. Jos todella haluaa rakastaa, voi rakkaus vielä pelastua. Se saattaa vaikeassa elämäntilanteessa hukkaa kiireen, stressin ja uupumuksen alle, mutta se on siellä yhä. Pieni sydämen siemen, jota täytyy kastella, ettei se kuihdu. Minä odotan viikon, kaksi, kuukauden tai vuoden, jos se on tarpeen. Uskon, että rakkaus palaa vielä. Uskon, että vielä jonain päivänä näen maailman sellaisena kuin sen näin ennen sairastumista. Miksi kirjoitin mistä kirjoitin? Haluan antaa ihmisille toivoa ja uskoa tulevaan. Haluan auttaa toisia ymmärtämään. En kaipaa itselleni huomiota enkä sääliä kertomalla tarinani. Se on tarina lukuisten muiden joukossa. Ehkä se avaa jonkun silmät näkemään valon, jota maailmassa on aina, öisinkin. "Full dark, no stars" on muuttunut muotoon "the sun will always rise". Voimia sinulle, joka taistelet vaikean elämäntilanteen kanssa. Muista, että aurinko nousee aina, oli päivä omasta mielestä sitten hyvä tai paha. Mitä tahansa esteitä tai vaikeuksia ihminen kohtaakaan elämässään, ne voi voittaa vahvalla päättäväsyydellä.